

~~Care să~~
amâna

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PITEŞTI
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR.

DECIZIA NR.

Sedința publică din

Curtea compusă din:

Președinte:

- președinte secție

- judecător

- judecător

- grefier

Pe rol fiind pronunțarea asupra recursului declarat de contestatoarea SC SRL cu sediul în Rm. Vâlcea, str. nr. , județul Vâlcea, împotriva sentinței nr. din pronunțată de Tribunalul Vâlcea Secția comercială și contencios administrativ fiscal, în dosarul nr. , intimată fiind **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE VÂLCEA** cu sediul în Rm. Vâlcea, str. G-ral Magheru nr. 17, județul Vâlcea.

La apelul nominal, făcut în sedință publică, au lipsit părțile.

Procedura este legal îndeplinită.

Recursul este timbrat cu taxă judiciară de timbru în sumă de , potrivit chitanței nr. (faza 16) și cu timbru judiciar în valoare de , lei.

Dezbaterile asupra recursului au avut loc în sedință publică din , fiind consemnate în încheierea de sedință din acea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie.

CURTEA

Asupra recursului de tașă, deliberand:

Constată că la data de , S.C. S.R.L.

s-a solicitat în contradictoriu cu Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vâlcea modificarea în parte a Deciziei nr. , în sensul admiterii contestației pentru suma de , lei și , sume pe care nu le datorează bugetului de stat.

În motivarea acțiunii s-a arătat că prin Raportul de inspecție fiscală nr.

, s-a materializat controlul efectuat pentru perioada

, fiind emisă Decizia de impunere fiscală nr. , care a fost contestată de petentă la Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vâlcea care, prin decizia nr. , a respins-o ca neîntemeiată pentru suma de , lei și ca rămasă fără obiect pentru suma de ,.

Măsura dispusă de intimată a fost apreciată de către reclamantă ca nelegală întrucât nu a avut în vedere regimul fiscal căruia îi este supus contestatoarea și nici faptul că pentru sumele reținute beneficia de deducere fiscală conform art. 144 din Codul fiscal. Astfel au fost calculate debite suplimentare în sumă de , și respectiv , fără a se avea în vedere că în luna , între contestatoare și S.C.

S.R.L. s-a încheiat un contract de închiriere iar pentru veniturile realizate din nominalizate F chirii era scutită de TVA. De asemenea, s-a menționat că în perioada supusă controlului 571/2003, fiscal reclamanta a convenit cu chiriașul ca utilitățile aferente spațiului închiriat să fie achitate de către chiriaș prin refacturarea acestora către ea. Metoda aplicată de organul de inspecție fiscală este nelegală întrucât refacturarea utilităților către chiriaș nu constituie o activitate care să justifice obligațiile fiscale calculate.

Prin întâmpinarea de la filele 47-50 dosar intimata a solicitat respingerea contestației ca neîntemeiată, pe motiv că organele de inspecție fiscală au încadrat corect activitatea desfășurată de contestatoare, care a realizat venituri fără drept de deducere cât și venituri impozabile cu drept de deducere potrivit art. 147 din Legea nr. 571/2003.

După examinarea cauzei Tribunalul Vâlcea - secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a pronunțat sentința nr. prin care a respins acțiunea.

Pentru a se pronunța în sensul celor de mai sus, instanța a reținut că la data de 1 înregistrat sub nr. contestația formulată de S.C. S.R.L. împotriva Raportului de inspecție fiscală și a Deciziei de impunere nr. 361/11 iunie 2008, fiind soluționată prin decizia nr. de către Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vâlcea, în sensul respingerii acesteia ca neîntemeiată pentru suma de 3 lei și ca rămasă fără obiect pentru suma de 1 lei, reprezentând taxă pe valoare adăugată.

De asemenea, s-a desființat în parte Decizia de impunere nr. pentru suma de 1 lei reprezentând contribuții sociale precum și pentru suma 1 lei reprezentând accesoriu.

Pentru a dispune astfel organul administrativ jurisdicțional a reținut că în perioada verificată operatorul economic a realizat atât venituri scutite fără drept de deducere cât și venituri impozabile cu drept de deducere, fiind o persoană impozabilă cu regim mixt.

Masura la care a ajuns intimata a fost apreciată ca fiind legală de către judecătorul fondului, în contextul în care reclamanta a obținut atât venituri din chirii că și venituri din refacturarea cheltuielilor cu energia electrică, apă, gaze și deșeuri menajere, iar la data de 1 , cu factura seria nr. , operatorul economic a procurat un autoturism marca , în valoarea de 1 lei din care TVA în sumă de 1 lei.

Prin urmare, s-a reținut de către prima instanță că în perioada verificată operatorul economic a realizat atât venituri scutite fără drept de deducere cât și venituri impozabile cu drept de deducere, fiind o persoană impozabilă cu regim mixt, conform prevederilor art. 147 din Legea 571/2003, motiv pentru care organele de inspecție fiscală au calculat pro-rate definitive pe anul 7 și trimestrul I al anului , rezultând diferențe de TVA deductibilă în sumă de 1 lei la data de 1 , pentru care au calculat și majorări de întârziere în sumă de 1 lei.

Reclamanta avea obligația să deducă taxa pe valoare adăugată aferentă intrărilor în raport cu participarea achizițiilor respective la realizarea operațiunilor supuse taxei pe valoare adăugată și nu să considere că taxa pe valoare adăugată, aferentă intrărilor/achizițiilor, este în totalitate deductibilă, luând în calcul o pro-rata da 100 %.

Sușinerea petentei, potrivit căreia calculul pro-ratei anuale este eronat întrucât veniturile provenite din refacturarea utilităților trebuiau luate în considerare la livrările de bunuri și servicii scutite, care nu dău drept de deducere, a fost apreciată ca nejustificată întrucât operațiunile la care face referire organul de control fiscal nu apar

alizate din nominalizate printre operațiunile scutite fără drept de deducere la art. 141 din Legea nr. controlului 571/2003.

chiriat să fie că de organul nu constituie respingerea adărat corect deducere cât /2003. cială și de prin care a că la data CO-POL /11 iunie generală a tă pentru l taxă pe .361/11 u sumă t că în ept de bilă cu către și căl ujere, nic a 4 în zată turi tm ală nd iu că e i

În ceea ce privește suma de lei stabilită de Raportul de inspecție fiscală nr. 11/11 ca TVA de plată la finele anului , instanța a constatat că aceasta nu a fost menționată în decizia de impunere ce se contestă, întrucât a fost avută în vedere numai la calculul majorărilor de întârziere aferente acestei obligații cu termen scadent la data de .

Astfel, în perioada . operatorul economic a dedus TVA pentru serviciile prestate de terți cu privire la cheltuielile cu utilitățile dar și din achiziționarea în regim de leasing finanțier a unui autoturism și a colectat TVA din refacturarea cheltuielilor de utilități, menționate în Raportul de inspecție fiscală nr. ., deși avea obligația să deducă taxa pe valoare adăugată aferentă intrărilor în raport cu participarea achizițiilor respective la realizarea operațiunilor supuse taxei pe valoare adăugată și nu să considere că taxa pe valoare adăugată aferentă intrărilor sau achizițiilor este în totalitate deductibilă, luând în calcul o pro-rata de 100 %.

Într-o atare situație majorările de întârziere calculate de organul fiscal se justifică sumelor reținute, întrucât acestea se calculează pe fiecare zi de întârziere începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumelor datorate, inclusiv.

Împotriva sentinței în termen legal a formulat recurs reclamanta care susține că instanța a interpretat greșit actul dedus judecății, prin consemnarea greșită a concluziilor formulate de reprezentantul său, deși acesta a susținut că este exclus calculul pro-rata, iar argumentele primei instanțe sunt preluate din motivarea intimării. Expertiza a fost tratată superficial, deși concluziile erau în sens contrar soluției adoptate fără a se analiza susținerile recurentei privind aplicarea disp.art.147 alin.3 – 4 Cod fiscal și art.147 alin.7 lit.c Cod fiscal corroborat cu art.47 alin.2 din Normele Metodologice din aplicarea Codului fiscal.

S-a mai susținut că hotărârea este nelegală pentru că nu a luat în considerare concluziile raportului de expertiză din care rezulta că recurenta nu este obligată la calcularea pro-rata, iar prin răspunsul la obiecționi își păstrează acele concluzii, stabilind că trebuie aplicare disp.art.147 alin.7 lit.c Cod fiscal care exclude calculul pro-rata valoarea operațiunilor prevăzute la art.141 alin.2 lit.a și b, precum operațiunile imobiliare în măsura în care acestea sunt accesoriile activității principale.

La data de ., s-a depus întâmpinare din partea intimării, prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, susținând în esență că recurenta este persoană juridică cu regim mixt fiscal și nu este îndreptățit să deducă TVA pentru toate achizițiile efectuate în anul ., având obligația luării în calcul a unei pro-rata.

La ., s-a depus note scrise din partea recurentei prin care solicită admiterea recursului aşa cum a fost formulat.

Examinând sentința prin prisma criticilor formulate, încadrare disp.art.304 pct.8 și 9 Cod pr.civilă, cât și sub toate aspectele în temeiul art.304 Cod pr.civilă, Curtea constată următoarele:

Recursul este nefondat.

Astfel, potrivit disp.art.147 alin.1 Cod fiscal persoana impozabilă să realizează sau urmează să realizeze atât operațiuni care dau drept de deducere, cât și operațiuni care nu dau drept de deducere este denumită în continuare persoană impozabilă cu regim mixt, iar potrivit alin.2 dreptul de deducere a taxei pentru această realizarează printr-un calcul pro-rata.. Potrivit disp.art.147 alin.7 lit.c) Cod fiscal se exi-

din calculul pro-rata valoarea operațiunilor prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. a) și b) fiind DII precum și a operațiunilor imobiliare, altele decât cele prevăzute la lit. a), în măsura în care Rm.Vâlcu acestea sunt accesoriile activității principale. Raportat la această dispoziție expresă a legii trebuie clarificat aspectul ce ține de stabilirea regimului fiscal aplicabil persoanelor impozabile ce desfășoară activități de închiriere bunuri imobile, ce sunt operațiuni Pitești impozabile fără drept de deducere, în condițiile în care li se refacturează cheltuielile de utilitate.

Or, chiar reclamanta a recunoscut practic că îi este aplicabil regimul mixt cât timp realizează operațiuni atât cu drept de deducere cât și fără drept de deducere, însă apreciază nejustificat că regimul mixt privește doar existența unor activități din care una să fie scutită de taxă. Din chiar înregistrările recurrentei reiese faptul că începând cu luna septembrie 2007 a realizat venituri din chirii care în conformitate cu prevederile art.141 alin.2 lit.e Cod fiscal sunt venituri scutite fără drept de deducere conform art.126 alin.9 Cod fiscal , pentru ca în perioada să deducă TVA pentru cheltuielile cu utilitățile refacturate de chiriași dar și din achiziționarea în regim de leasing a unui autoturism , pentru care există drept de deducere a TVA-ului.

Ca urmare, în mod corect s-a apreciat de către organele de inspecție fiscală că atât timp cât s-au realizat venituri scutite fără drept de deducere cât și venituri impozabile cu drept de deducere, operatorul economic este o persoană impozabilă cu regim mixt, urmând a avea drept de deducere a taxei pro-rata. Excluderea de la calculul pro-rata privește exclusiv (conform art.147 alin.7 lit.c Cod fiscal), doar operațiunile imobiliare accesoriile activității principale, în a cărui noțiune în mod evident nu pot fi circumscrise cheltuielile cu utilitățile, pentru care există drept de deducere al TVA-ului (sens în care a și procedat reclamanta).

Cum operațiunea în cauză nu apare printre cele prevăzute la art.141 Cod fiscal ca fiind scutite de TVA, iar atât furnizorii cât și recurrenta au înscris taxa pe valoarea adăugată pe facturile emise, în mod evident aceasta reprezintă o persoană impozabilă cu regim mixt, căruia i se aplică modul de calcul pro-rata.

De altfel, contrar susținerilor recurrentei, art.47 alin.2 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobată prin HG nr.44/2004, prevăd, în aplicarea disp.147 alin. (7) lit. c) din Codul fiscal, ce anume constituie operațiuni imobiliare și anume operațiuni de livrare, închiriere, leasing, arendare, concesionare și alte operațiuni similare efectuate în legătură cu bunurile imobile, între acestea neînscrindu-se cheltuielile cu utilitățile unui imobil.

În consecință, pentru considerentele de fapt și de drept expuse, reținându-se că în speță erau aplicabile și disp.art.147 alin.8 Cod fiscal, în sensul ducerii TVA prin calcul pro-rata, Curtea va respinge recursul ca nefondat, în temeiul art.312 alin.1 Cod pr.civilă.

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII DECIDE

Respinge ca nefondat recursul formulat de contestatoarea SC :

SRL cu sediul în Rm.Vâlcu, str. , nr. , județul
Vâlcu, împotriva sentinței nr. din . pronunțată de Tribunalul Vâlcu
Secția comercială și contencios administrativ fiscal, în dosarul nr. , intimată

și b), fiind DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE VÂLCEA cu sediul în
care Rm. Vâlcea, str.G-ral Magheru nr.17, județul Vâlcea.

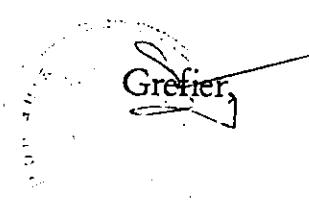
Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi , la Curtea de Apel
Pitești - secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

G.C.

C.G.N.

I.E.G.

Red.I.E.G.
TC/4 ex.
15.10.2009
Jud fond.

172 / 2008